

พจนานุกรมเมืองใหม่

ตอน หอคอยร้อยเอ็ด

อาทิตย์ ติมนวล

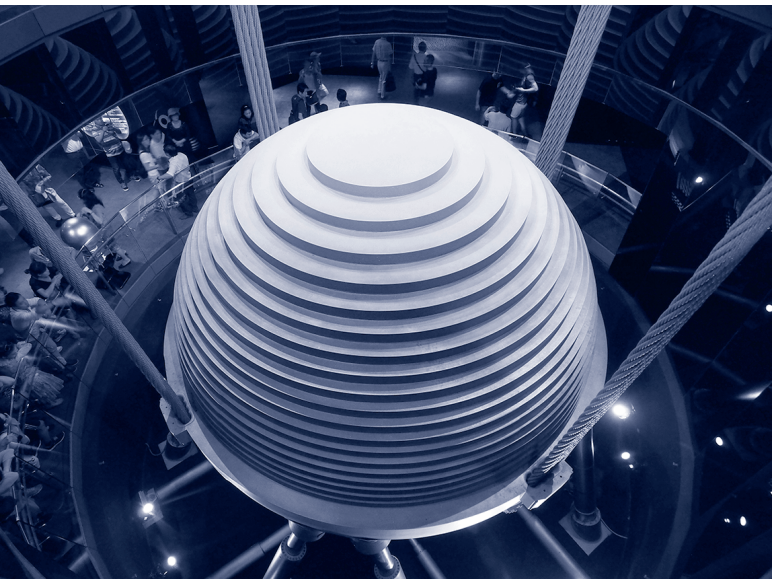
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

มาพร้อมกับอวดพวงกุญแจทำมือ พวกนางให้การว่าตั้งแต่เดินไปเจอ บูธทำพวงกุญแจทำมือที่ว่านี่ ก็อยู่ที่นั่นมาตลอด แทบไม่ได้เดินดูงานเลย เพลินมาก ปลื้มใจผื่นไปเรื่อย ๆ ทำไม่เสร็จสักที แล้วก็ดูจะภาคภูมิใจและอิมเมจกับงานฝีมือในมือมาก เราก็ได้แต่ยืนตีกับเพื่อนที่พบทางของตัวเองแล้ว

ที่มงานเจรจากันว่า สถานที่ต่อไปที่เราจะไปกันก็คือ **ตึกไทเป 101 หรือ 台北101 (ไถเปย์ อี หลิง อี)** ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่เลย เพราะแค่มองออกไปก็เห็นตึกตั้งตระหง่านอยู่ต่อหน้า หาไม่เจอก็ไม่รู้จะว่าไงแล้ว และอย่างที่เกริ่นไป ถ้ามาเที่ยวได้วันแล้วไม่ได้มาเหยียบที่ตึกไทเป 101 ก็เอาตัวเครื่องบินไปจิกทำเปเปอร์มาเซ่ได้เลย แต่ไม่ใช่กับเพื่อนของเรา...พวกนางยังคงมีอุดมการณ์อันแรงกล้าเกินกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าถึง ยังคงถวิลหางานกระจุกกระจิกทำมือที่พวกนางภูมิใจ มันคือหยาดเหงื่อแรงงานที่แลกมาด้วยความอดทน และพวกนางตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ไปเที่ยวตึกไทเป 101 กับเรา จะขอใช้เวลาที่เหลืออยู่ทำงานฝีมืออีกสักชิ้น เพื่อพิสูจน์ว่าความตั้งใจของพวกนางเป็นของจริง แต่ก็อดห่วงใยสังคมไม่ได้ จึงลั่นวาจาว่าจะตามไปโดยเร็วหลังจากที่ทำเสร็จ พวกเราชาวแก๊งไทเป 101 ก็คงไม่เหลือเหตุผลอะไรจะไปตัดทานกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากนี้ได้อีก จำเป็นต้องปล่อยเพื่อนของเราไปตามสายธารแห่งชีวิต ชาวไทเป 101 เดินทางออกจากบริเวณงานพจนานุกรมหนังสือนานาชาติไปโดยไม่หันหลังกลับ (เพราะจะต้องเสียเงินอีกรอบ) มุ่งหน้าสู่ที่หมายถัดไป

ISI ยังอยู่กันที่ “งานมหกรรมหนังสือนานาชาติไทเป” หรือ Taipei International Book Exhibition หรือ

台北國際書展 (ไถเปย์ กว้อจี้ ชูจ่าน) กันอยู่ ให้คุ้มกับค่าเช่า 100 ดอลลาร์ได้วันที่เสียไป จริงๆ แค่นี้ได้เข้ามาเดินๆ ดูรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง แอบส่องนวัตกรรมด้านการผลิตหนังสือในตลาดวงการหนังสือของเพื่อนร่วมวิชาชีพในต่างประเทศบ้างก็คุ้มแล้วละ อ้อ เกือบลืมเล่าไป ถึงแม้ว่าสเกลโดยรวมของงานจะทุ่มไปกับการจัดแสดงหนังสือเป็นหลัก (ซึ่งก็ควรต้องเป็นแบบนั้น) แต่ก็ยังมีบางโซนที่เป็นโซนของงานฝีมือ ของทำมือ ของกระจุกกระจิกด้วย เราก็ไม่ได้สนใจอะไรมากมายแค่รับรู้ถึงการมีอยู่ของมันเฉยๆ แต่ไม่ใช่กับเพื่อนของเรา...หลังจากที่ใช้เวลากันพอสมควรแล้วก็ส่งสัญญาณนัดหมายให้มารวมตัวกันที่จุดนัดพบเพื่อไปยังสถานที่ต่อไป แต่จนแล้วจนรอดเพื่อนก็ไม่โผล่มา เอ๊ะ หรือว่าจะหาพิกัดไม่เจอ รออยู่สักครู่แก๊งเพื่อนตัวดีก็วิ่งกระหืดกระหอบ

ตึกไทเป 101 มองจากข้างนอกแล้วลักษณะเหมือนข้าวบาร์เลย์เหมือนกันนะ คือ เป็นข้อๆ ปล้องๆ ขนาดเท่าๆ กันสูงชะลูดขึ้นไปจนแตะก้อนเมฆบางๆ บนท้องฟ้า การพยายามถ่ายภาพของตึกให้ได้ครบตั้งแต่ฐานจนถึงยอดจากจุดที่ยืนอยู่นั้นมันช่างเป็นอะไรที่ทำยากแล้วก็น่าตื่นเต้นมาก มองไปรอบๆ ก็มีนักท่องเที่ยวหลายคนพยายามแบบนั้นอยู่เหมือนกัน แต่สภาพของทุกคนก็สุดจะบรรยาย หกล้มหลุกกัน ย่อแล้วย่ออีก ย่อจนติดพื้น บางคนถึงยกหน้าจนจะอยู่ในท่าสะพานโค้งแล้ว นี่ขนาดพระอาทิตย์ยังไม่ตกดินนะ แต่ทุกคนก็ไม่สงวนท่าทีกันเลย เราเดินตรงเข้าไปยังลิฟท์ที่ชั้น 1 ของตึก จะว่าไปก็แอบเจ๋งว้างเหมือนกันแฮะ มันกว้างขวางไปหน่อยจนหาทางเดินไปต่อไม่ค่อยจะเจอ ก็เลยต้องดูป้ายแล้วเดินสุ่มไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเจอ “ทางแถว” ที่คาดว่าน่าจะเป็นแถวเพื่อที่จะขึ้นไปชั้นบนๆ แต่ก่อนที่จะขึ้นไปก็ต้องไปซื้อตั๋วกันก่อน สนนราคาอยู่ที่ราว 600 ดอลลาร์ได้หัวน เรียกได้ว่าหน้าสั้นกันเลยทีเดียว ได้แต่มองหน้ากันแล้วปลอบใจว่ามาถึงที่แล้วก็จะไม่ขึ้นหรือไง? ซื้อตั๋วเสร็จก็ได้เวลาวิ่งไปต่อกัน ช่างเป็นความที่น่าตื่นหวงอะไรขนาดนี้ เพราะแถวยาวมาก ยาวแบบเลื้อยไปตามทางเดิน อ้อมหลังลิฟท์ไปอีก อารมณ์ว่ามีการจำกัดจำนวนคนขึ้นลิฟท์แล้วก็จำกัดคนที่ขึ้นไปชั้นบนๆ ด้วย ยืนรอกันอยู่สักพักข้อความในมือถือก็แจ้งเตือนมาว่า “ไม่ไปแล้วนะ เดี่ยวจะไปเดินเล่นที่ภูเขาช้างแทน”

ภูเขาช้าง หรือ Elephant Mountain หรือ 象山 (เชียงซาน)

เป็นภูเขาลูกเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลจากตึกไทเป 101 เท่าไร เป็นจุดชมวิวยอดนิยมจุดหนึ่งของนักท่องเที่ยว และนักถ่ายภาพ เพราะจะมีจุดที่สามารถถ่ายภาพตึกไทเป 101 และบริเวณโดยรอบได้อย่างสวยงามกว่าที่อื่นๆ แต่กว่าที่จะขึ้นไปพินจนถึงจุดที่วันนี้ได้ ก็ต้องผ่านบันไดขั้นเตี้ยระยะทางกว่า 600 เมตรให้ได้เสียก่อน

หลังจากที่อ่านข้อความนั้นเสร็จ ชาวคณะที่อยู่ ณ ตึกไทเป 101 ก็คลี่ยิ้มบางๆ ออกมาโดยมิได้นัดหมาย ไม่ใช่อะไรหรอก เพราะจริงๆ แล้ววันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของชาวสมาชิก ณ ภูเขาช้างนั่นเอง การจะเซอร์ไพรส์วันเกิดที่พยายามคิดมาตั้งแต่เริ่มเดินทางก็น่าจะง่ายขึ้น เพราะพวกหล่อนไม่มีทางจะล่วงรู้แผนการลับของพวกเราได้ แล้วพวกเราไม่ต้องออกแรงโกหกตลปตะแคงให้เหนื่อย...

ตัดกลับมาที่แถวรอขึ้นลิฟท์อีกไม่กี่อึดใจก็ถึงเวลาของพวกเราแล้ว เอ๊ะ นั่นอะไร อ้อ ก่อนที่จะขึ้นลิฟท์ เขามีบริการชกภาพหมู่ร่วมกันก่อนด้วย (อารมณ์คล้ายๆ การถ่ายรูปปลงงานที่ระลึกสมัยก่อนนั่นแหละ) ดูจากสีลาของนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ เราแล้วก็รู้สึกว่าจะเกร็งกันไปทำไม คนเราเจอกันครั้งเดียว มาถึงที่ซึ่งที่มันต้องนำจดจำมันต้องเป็นตำนาน ! พวกเราพยายามคิดว่าเราจะสร้างปรากฏการณ์ยังไงให้กับคนแถวนี้ และตึกไทเป 101 กันได้ไม่นาน ก็ถึงคิวที่เราจะต้องถ่ายแล้ว ทันใดนั้นเอง สัญชาตญาณความเป็นนักท่องเที่ยวไทยก็แสดงออกมา เข้าใจว่าในใจของทุกคนคิดว่ามันต้องปัง แต่แล้วความบางแสน ความอินดี้ ความกล้าๆ กลัวๆ เลยผสมปนเปกันจนคิดว่าภาพหมู่ของเราน่าจะห่วยที่สุดก็ได้ ช่างน่าอดสูจริงๆ เสียชื่อตัวแทนประเทศไทยหมด เมื่อถึงหน้าลิฟท์ เจ้าหน้าที่ก็พยายามบรรยายความดีงามของลิฟท์ตัวนี้ให้ฟัง จับใจความได้ว่า จากชั้นนี้สามารถพุ่งทะยานขึ้นไปถึงชั้น 89 ได้ในเวลาเพียง 37 วินาทีเท่านั้น คุณพระคุณเจ้าฉันจะหัวใจวายตายไหมนี่

Small Tips

ตึกไทเป 101 มีทั้งหมด 101 ชั้น ก็ไม่ได้มีนัยหรืออะไรซับซ้อนอย่างทุกคนคิดหรอก แต่ไม่ใช่ทุกชั้นที่จะใช้งาน หลายๆ ชั้นเป็นของเครื่องยนต์กลไกของตึก ตึกนี้เคยได้ชื่อว่าเป็นตึกที่สูงที่สุดในโลกถึง 5 ปีซ้อน ตั้งแต่ปี 2004-2009 ก่อนจะเสียแชมป์ให้กับตึกบิโรจญ์เคาะลีฟะฮ์ (แต่ชื่อก็ชนะแล้ว) หรือ หอคอยคูไบ ชั้นที่ทางเราสนใจก็คือชั้นใต้ดินที่เป็นโซนห้างสรรพสินค้ากับชั้นที่เป็นหอสังเกตการณ์ 360 องศา อยู่ที่ชั้นที่ 89-90 ส่วนชั้นที่ 101 จะเป็นหอสังเกตการณ์เหมือนกัน แต่จะเป็นโซนนอกอาคาร สามารถออกไปชะเง้อกหน้าชมวิวได้ในเวลาที่มันสำคัญๆ ต่างๆ เช่น วันวาเลนไทน์ วันสิ้นปี ฯลฯ ตึกนี้ก็จะประดับประดา และมีการแสดงไฟแสงสีเสียงสื่อผสมอย่างอลังการ และทุกวันก็จะมีการเปิดไฟโชว์ในช่วงค่ำๆ ด้วย ใครได้มาก็คงต้องหาโอกาสดูให้ได้สักครั้ง